

Chương 13

Hoa Rụng

Đón năm mới, vui mừng hơn hở? Vui gì đâu, trong bụng tôi đang ngột ngột không chịu nổi.

Gia gia thấy lông mày tôi chau lại thì nhìn Tiểu Phong đầy ngờ vực, Tiểu Phong lắc đầu, tỏ ý không biết tí gì. Tôi thực sự không thể ngồi đợi lâu thêm nữa, bèn đứng bật dậy, hành một lễ với gia gia xong liền xông về phía Trúc Quán.

Đây là lần đầu tiên tôi dùng chân đạp vào cửa của Trúc án, “âm” một tiếng, cửa vườn mở tung ra. Tôi còn chưa lên tiếng đã nghe thấy giọng nói có ý cười của Cửu gia từ trong phòng vọng ra: “Là Tiểu Ngọc à!”

Giọng nói của Cửu gia giống như thứ dập lửa tốt nhất, cái đầu đang bốc cháy hùng hực của tôi trong phút chốc đã bị dập tắt. Khẽ thở dài một hơi, tôi bước chậm lại, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Cửu gia ngồi trước bàn, trong tay cầm một cái ống trúc, dường như đang chạm trổ gì đó, tôi đứng ở cửa nhìn Cửu gia, Cửu gia liền đặt ống trúc và dao xuống, quay đầu nhìn về phía tôi: “Sao không ngồi xuống đi!”

Tôi đi đến ngồi xuống bên cạnh Cửu gia, cúi đầu không nói gì. Cửu gia hỏi: “Muội đang tức giận à?”

Thấy tôi tiếp tục im lặng, Cửu gia nói: “Xem ra không phải đang tức giận, mừng năm mới có vui không? Tối hôm qua, Thiên Chiêu kiên quyết kéo ta và hội bọn họ cùng đi...”

Tôi chau mày trừng mắt nhìn thất lung váy mình đầy căm ghét, trong khi Cửu gia vẫn cứ nói dông dài mãi, từ chuyện nhập tiệc tới khai tiệc, từ khai tiệc tới kính rượu, từ kính rượu lại nói tới uống rượu, từ...

Tôi chưa bao giờ thấy Cửu gia nói chuyện dẻo miệng thế này, cuối cùng không nhịn được nữa, ngẩng đầu nhìn Cửu gia hỏi: “Muội đang tức giận, chẳng lẽ huynh không nhìn ra sao? Huynh lẽ ra nên quan tâm hỏi muội: “Tại sao muội lại tức giận? Có phải ta đã làm sai gì rồi không?”

Cửu gia trưng ra bộ mặt vô tội, cố nhịn cười: “Ô! Tại sao muội lại tức giận? Có phải ta đã làm sai gì rồi không?”

Tôi vừa cau vừa bắt lực thở dài, cả người mềm nhũn nhoài cả ra bàn, sao Cửu gia có thể thiếu nhạy cảm thế nhỉ? Rốt cuộc tôi thích cái gì ở Cửu gia chứ?

Tính cách kỳ quặc, bề ngoài ôn hòa dễ gần, nhưng thực chất lại luôn cự tuyệt, đẩy người khác ra xa ngàn dặm. Tuy tri thức uyên bác am hiểu không ít, nhưng tôi cũng chẳng phải muốn gả cho một quyền sách. Thân phận còn có chút lạ lùng bí ẩn... Đầu tôi cố gắng nghĩ ra những điểm xấu của Cửu gia.

Cửu gia làm vẻ hoang mang: “Ta hỏi rồi, nhưng muội không trả lời, tiếp theo ta phải làm gì nữa?”

Tôi phát cáu đập đập bàn mấy phát: “Một tí thành ý cũng không có! Không khác gì không hỏi cả. Huynh nói tiếp chuyện mừng năm mới của huynh đi!”

Gian phòng chìm vào yên lặng, một lúc lâu vẫn không có một tiếng động gì, tâm tâm tôi đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng, Cửu gia sẽ không giận tôi chứ? Đang định ngẩng đầu lên nhìn Cửu gia, trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt tự nhiên có thêm một đôi khuyên tai bằng ngọc bích khảm vàng, “Không biết cái này có được tính là một chút thành ý không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Cửu gia, nhắc đôi khuyên tai lên xem. Màu vàng như cát, màu xanh bích như nước, không ngờ chính là hình suối Nguyệt Nha nhỏ xíu nằm giữa sa mạc cát vàng. Tên của tôi đã được vận dụng một cách hiếm có, rất có ý nghĩa. Giữa sa mạc cát vàng mênh mông gặp nhau lần đầu, trước cảnh sóng nước xanh biếc không đánh không quen nhau.

Có thể tạo ra một đồ vật nhỏ nhắn trông sinh động tinh tế đến thế, tay nghề của sư phụ làm vật này hẳn là hiếm thấy.

Tôi ngắm nghía hồi lâu, đeo luôn lên tai, nghiêm mặt nói: “Tạm tạm, hiếm khi thấy huynh hào phóng thế này, muội sẽ tạm thời không nổi giận nữa.”

Tôi nói một cách nghiêm túc đàng hoàng, nhưng lại không nén nổi nụ cười nơi khóe miệng, lời còn chưa nói hết, nụ cười đã nở rộ trên môi, niềm vui khiến mí mắt tôi cong lên như một vầng trăng lưỡi liềm. Cửu gia đang nhìn mắt tôi, đột nhiên trở nên ử ử chán nản, vội vã dời ánh nhìn đi nơi khác.

Thạch Vũ ở ngoài lên tiếng bấm báo, bung một cái khay đi vào. Tôi nhìn chiếc bát ở trước mặt, thấp giọng nói: “Huynh không gọi đến, muội lại tưởng là huynh nói không giữ lời, cố ý quên cơ đấy!”

Cửu gia im lặng một lúc rất lâu, mãi mới lên tiếng, giọng nhỏ đến nỗi gần như không nghe rõ: “Làm sao mà quên được chứ! Dù gì đi nữa, hôm nay cũng phải để cho muội thật vui vẻ.”

Tôi vừa gắp gắp thịt trong bát vừa nhỏ giọng thì thào mấy tiếng mơ hồ: “Vui vẻ hay không đều do huynh hết.” Ăn hết bát canh thịt dê nóng, Cửu gia ngồi nói chuyện cùng tôi tiện thể lại lấy ống trúc và con dao găm mỏng như lá liễu vừa nảy ra, tôi nhìn một lúc rồi hỏi: “Có phải huynh đang làm một chiếc sáo không?”

Cửu gia “ừ” một tiếng: “Ông trúc này do người dưới đặc biệt mang từ núi Cửu Nghi về đó, nằm trong bóng râm của núi đá tới mười năm nên rất chắc, mặc cho khí hậu có biến hóa thế nào đi nữa, chất lượng âm thanh cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Nó có một cái tên rất đẹp, gọi là “Tương Phi Trúc”, âm sắc cũng thanh thoát du dương hơn các loại sáo trúc bình thường?”

Tôi xáp đến gần ngắm nhìn tỉ mỉ: “Đây chính là trúc Nga Hoàng Nữ Anh tiếng tăm lừng lẫy. Đúng rồi! Mấy vết đốm bé xíu này không phải khá giống nước mắt sao? Nhìn đậm phong cách có xưa, đẹp lắm!”

Cửu gia cứng đờ người lại một lúc, kín đáo xích ra xa tôi một chút, cười nói: “Trong tay ta có rất nhiều sáo trúc. Lần này chủ yếu vì nhìn thấy chất gỗ hiếm thấy, sợ bỏ phí bảo vật, nhất thời ngứa tay mới tự mình làm, nếu muội thích, làm xong sẽ đem cho muội nhé!”

Tôi cười hi hi nói: “Được tặng vật gì tốt thì muội sẽ không từ chối đâu.”

Cửu gia lắc đầu cười cười rồi cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

...

Khi tôi ra khỏi Thạch phủ, vừa hay bắt gặp Thận Hành và Thiên Chiếu. Tôi khom người hành lễ: “Chúc Thạch nhị ca, Thạch tam ca năm mới thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý!”

Hai người đều hồi đáp một lễ, ánh mắt của Thận Hành thoáng dừng lại trên tai của tôi rồi thản nhiên đưa mắt đi nơi khác, Thiên Chiếu thì đột nhiên cười nói: “Cửu gia bỏ ra bao nhiêu công phu, hóa ra là để tặng người quà năm mới.”

Tôi nghe lời hấn nói có ý tứ gì đó, bất giác sờ lên tai, thuận theo ý trong lời hấn dò hỏi: “Nói thế nghĩa là sao? Cửu gia bỏ công phu làm gì cơ?”

Thiên Chiếu cười nói: “Tuy hồi nhỏ Cửu gia có chuyên học về cách chế tác ngọc, nhưng cũng đã lâu ngày không luyện tập, lần này lại là chạm trổ một vật tinh xảo nhỏ xíu. Để làm vật này, Cửu gia đã phải theo lão sư phụ học lại một thời gian ngắn, lãng phí không ít ngọc quý. Tay nghề làm mấy món thủ công này của Cửu gia quả là thiên phú, từ bình khí đến các đồ gốm sứ dùng hằng ngày, cái gì cũng được làm bằng tay, phải nhìn Cửu gia làm việc, mới biết trong thiên hạ phiến phức nhất là làm trang sức cho phụ nữ.”

Tôi ngây người ra một hồi lâu, lẩm bẩm hỏi: “Người nói là đích thân Cửu gia tự tay làm à?”

Thiên Chiếu cười không nói gì, hơi cúi người chào tôi rồi cùng Thận Hành rời đi, tôi vẫn đứng yên một chỗ ngơ ngẩn.

Tôi không biết năm nay tôi bao nhiêu tuổi nữa. Lý Nghiên có thai, sắp sinh em bé, còn tôi thì vẫn lang thang trôi nổi, không chút ổn định. Nếu không có

người thích hợp, tôi chắc chắn phải nắm lấy. Niềm vui và hạnh phúc thuộc về chính mình, nếu không nắm chặt lấy, để cha mà biết khẳng định sẽ tức giận mất tôi là đồ ngốc. Tôi có phải là đồ ngốc không? Đương nhiên là không phải, tôi là Kim Ngọc vừa thông minh vừa cơ mẫn vừa xinh đẹp, lại vừa đáng yêu, cho nên dù Cửu gia là mây trôi, tôi cũng sẽ giữ chặt lấy Cửu gia. Huynh ấy có thích tôi, đúng không? Cửu gia từng nói huynh và tôi là hai người không giống nhau, tôi đã chân thành học cuốn sách mà Cửu gia thích đọc, tôi cảm thấy tôi có thể trở thành người giống như Cửu gia. Nếu huynh muốn làm con chim đại bàng, tôi nguyện làm gió, nâng đỡ huynh bay cao lên; nếu huynh muốn làm một con bướm mùa hè hồ đồ, thì tôi cũng có thể làm một con bướm ngốc nghếch, nếu thứ huynh ghen tị là một con lừa tuổi trẻ rong ruổi theo hướng tây ra khỏi Hàm Cốc Quán, từ đó trở đi không lưu lại chút vết tích, thì chúng tôi có thể mua vài con ngựa, phi chạy như bay mất tích một cách triệt để, may mà huynh không thích Không Lão Phụ Tử, tuy tôi tôn kính người này, nhưng không hề thích, có điều mà huynh thật sự thích Không Tử, chúng tôi có thể làm người một cách thành thật...

Tôi cắn mạnh cán bút, nhú mào đọc lại mảnh vải trên bàn. Tôi đang giúp mình giải tỏa nỗi lòng, mà sao càng viết lại càng thấy trong lòng trống rỗng? Tôi đã âm thầm tự nhủ rất nhiều lần, Cửu gia có thích tôi, có thích tôi... không dám viết thêm nhiều, ở góc khăn chú giải rõ ràng ngày tháng: nguyên thú nguyên niên. Viết xong, tôi liền nhanh chóng đem mảnh vải cất đi

...

Tôi lắc một lúc rất lâu, ống quẻ tung ra một thanh quẻ, Hoắc Khứ Bệnh đang định giờ tay ra nhắc lấy, tôi đã nắm chặt lấy trong tay, hấn hỏi: “Nàng hỏi chuyện gì thế?”

Tôi lắc đầu: “Không nói cho người biết?”

Hấn “hừ” một tiếng: “Nàng thì có thể hỏi chuyện gì? Không phải chuyện làm ăn thì chỉ là nhân duyên, hiện giờ mọi chuyện làm ăn đều nằm trong lòng bàn tay nàng rồi, với tính cách của nàng thì làm sao dám đi hỏi người khác, cho nên chỉ có thể là chuyện nhân duyên thôi.”

Tôi cứng giọng biện bạch: “Còn lâu!”

Tiên sinh giải quẻ ngồi ở bên cạnh cứ chăm chú nhìn chúng tôi mãi, thấy chúng tôi đi về hướng y thì lập tức đứng dậy, nào ngờ tôi đột ngột dừng chân, tay nắm lấy quẻ nhưng lại xoay người bỏ đi. Hoắc Khứ Bệnh cười hỏi: “Sao không hỏi?”

Trong tay tôi vẫn cầm thẻ trúc, đi được một đoạn tôi tự nhiên giờ tay lên ném nó vào bụi cỏ bên lề đường: “Không hỏi nữa, có thể giải thích số mệnh của

người lại không thể tự giải thích số mệnh của mình. Trông thấy khách hàng tiềm năng như bọn ta, lại thấy người ăn mặc không như người thường, chắc hẳn y muốn nói một lô toàn những điều to tát để kiếm món tiền hậu hĩnh, vậy mà vì sao lại không thể tự dự đoán cho mình xem việc này có thể thành công không chứ?”

Hoắc Khứ Bệnh mỉm cười nói: “Hóa ra vẫn biết “kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm”, xem ra vẫn chưa quá hồ đồ.”

Nghĩ lại tôi cũng cảm thấy bản thân có chút hoang đường, nhưng ban nãy vừa nhìn thấy bảng hiệu ghi “giải nhân duyên,” chân đã không khống chế nổi mà đi về phía ấy, như thể bệnh nặng phải chạy chữa khắp nơi. Trong lòng chột dạ, nhưng ngoài mặt tôi vẫn tỏ vẻ đường đường chính chính: “Chẳng qua ta chỉ muốn xem cái gì mới mẻ, thấy vui thì đến chơi thôi?”

Hoắc Khứ Bệnh cười cười liếc tôi một cái, ra vẻ lười chẳng thèm tranh cãi với tôi, bộ dạng như thể “ngươi nói gì thì cứ cho là như thế đi.”

Một trận gió thổi qua, tôi ra sức hít lấy hít để: “Thơm quá! Hoa gì thế?”

Hoắc Khứ Bệnh nói: “Hoa hòe?”

Tôi nghiêng đầu nhìn hấn: “Gọi ta ra ngoài làm gì thế? Chẳng lẽ là đi leo núi?”

Hấn vừa đi vừa nói: “Chẳng có chuyện gì thì không thể gọi nàng ra ngoài sao? Cứ đi thôi, lang thang dạo phố, nàng xem hoa hòe ở trên đầu...”

Câu sau hấn nói gì tôi hoàn toàn không nghe thấy nữa, toàn bộ tâm tình của tôi đều dành cho việc nhìn chăm chăm vào cỗ xe ngựa trước mặt. Hoắc Khứ Bệnh nghiêng đầu nhìn tôi, lại thuận theo ánh mắt tôi nhìn về phía xe ngựa, xe ngựa dừng ở trước một trang viên. Tôi quay sang hấn cười hỏi lỗi: “Ta đột nhiên có chút việc, phải đi trước đã.”

Hấn liền giữ lấy tôi: “Không cho đi!”

Tôi ra sức gỡ tay hấn: “Hôm khác ta đến tìm ngươi, sẽ xin lỗi nhận lỗi với ngươi sau?” Lời còn chưa nói hết, người đã bay về phía xe ngựa kia. Hấn ở phía sau gọi lớn: “Tiểu Ngọc!”

Tôi không quay đầu lại mà cứ đi thẳng tới, dừng ở bên cạnh xe ngựa, Tần Lực đánh xe đột nhiên siết chặt tay nắm roi lại, vừa thấy tôi lại lập tức thả lỏng ra, cười rồi gật đầu. Tôi gõ gõ thành xe, Cữu gia kéo rèm cửa lên, nhìn thấy tôi, liền mỉm cười hỏi: “Sao muội lại ở ngoại thành?”

Tôi khom người giúp Cữu gia buộc rèm lên: “Huynh không phải cũng đang ở ngoại thành sao? Nói xong nhìn Tần Lực đầy ngờ vực.

Cửu gia thấy bộ dạng của tôi, cười nói: “Tổ mẫu họ Thạch, tên chỉ có một chữ đơn là Thanh, khu vườn này lấy tên “Thanh Viên”, là tổ phụ thời trẻ đặc biệt xây tặng cho tổ mẫu. Ta không muốn thay đổi bất kỳ bố cục nào, cho nên không tiện dùng xe lăn đi vào.”

Tôi nghiêng đầu nhìn về phía khu vườn, thâm tâm vô cùng ngưỡng mộ, vị lão gia này không ngờ lại si tình đến thế.

Năm ấy tôi vẫn băn khoăn không hiểu vì sao rõ ràng mang họ Mạnh, nhưng lại đặt tên chỗ kinh doanh của mình là Thạch phảng, mà tất cả cô nhi được Thạch phảng nuôi dưỡng đều lấy họ Thạch, hôm nay mới biết, hóa ra đây là họ của cô gái yêu dấu trong lòng lão gia.

Cửu gia lấy từ trong xe ngựa ra một chiếc nạng, chính là cái mà tôi nhìn thấy ở góc thư phòng hồi trước. Cửu gia chống nạng đứng dậy, một chiếc nạng lẽ ra phải khiến Cửu gia trông vụng về, nhưng chiếc nạng tinh tế này ẩn dưới lớp áo bào rộng lại khiến cho người khác cảm thấy có chút bất ngờ. Vì là lần đầu tiên nhìn thấy Cửu gia đứng như thế này, tôi có chút si ngốc, cứ ngây ngẩn ra đứng nhìn chăm chú.

Cửu gia cười tự giễu: “Nhìn hơi kỳ cục hả?”

Tôi vội lắc đầu lia lịa: “Không phải, là... là... đẹp lắm ấy!”

Thấy Cửu gia nhìn mình, tôi vội nói: “Chẳng lẽ chưa có ai nói với huynh, huynh cho người khác cảm giác gì à? Huynh... huynh... nhất cử nhất động đều rất...” Tôi càng sốt ruột càng không kiếm được lời lẽ nào thích hợp để miêu tả Cửu gia, nhưng lại cũng sợ Cửu gia hiểu lầm vì việc tôi nhìn chăm chăm ban nãy, nên lời nói mấy lần đều mắc mứu lại ở đầu lưỡi.

Cửu gia giơ tay ra vuốt lại mấy sợi tóc bị gió thổi rối tung của tôi, nhìn tôi chăm chú, nói rất dịu dàng: “Ngọc nhi, không cần nói nữa, ta hiểu ý của muội.”

Tôi nhìn Cửu gia bật cười, tầm nhìn vừa đảo qua vai của Cửu gia, tôi thấy Hoắc Khứ Bệnh vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chúng tôi từ xa. Trong lòng tôi chợt dâng lên một cảm giác chua chát khó hiểu, vội né tránh ánh mắt kia.

Cửu gia chống nạng đi tiếp: “Vì núi này có nhiều suối nước nóng, cho nên tổ phụ cố ý chọn xây nhà vườn ở đây.” Tôi chậm bước đi bên cạnh Cửu gia, cười hỏi: “Huynh đặc biệt đến để tắm suối nước nóng à!”

Cửu gia hồi đáp: “Ừ, suối nước nóng giúp cho mạch máu ở chân ta lưu thông tốt.”

Tôi liếc nhìn chân Cửu gia, tiếc rằng chân chàng ẩn ở dưới y bào, không cách nào biết được rốt cuộc là bệnh gì. Nhưng nhìn thấy Cửu gia bước đi, hình như cũng không quá phí sức.

Đi đến trước cửa, tôi cố ý nghiêng đầu nhìn về phía xa, thấy Hoắc Khứ Bệnh vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thời tiết cuối xuân, hoa hòe trên đầu đang độ nở rộ nốt mùa, cả tàng cây trắng xóa như tuyết. Khi gió thổi qua, cánh hoa bay rụng tới tấp, cả trời như giăng kín tuyết, một người luôn thích sạch sẽ như hẳn lại không hề động đậy, để mặc cánh hoa cứ thế rơi phủ lên đầu, phủ lên cả tấm áo bào bằng gấm.

...

Uyên ương đang bắt đầu ra nụ, từng nụ từng nụ trắng muốt mềm mại nằm giữa cành lá màu xanh cùng tôi chơi trốn tìm, tôi phải nhìn cẩn thận lắm mới tìm được nụ nào mới nhú đang nằm ở đâu, hôm qua có chín nụ, hôm nay đã có mười nụ rồi, tôi đếm lại một lần nữa để chắc chắn là không đếm nhầm. Cứ thế này, qua một thời gian ngắn, tôi sẽ không đếm nổi nữa.

Tôi đứng ở trước giàn hoa, lẩm nhẩm nói: “Ta đã bắt biết bao nhiêu giun, đầu xuân còn bón phân, nên các ngươi năm nay nhất định phải hăng hái, không được thua kém nhé! Phải nở nhiều nhất, đẹp nhất!”

Lá cây uyên ương đang khẽ rung rung trong gió, dường như đang đáp lại thỉnh cầu của tôi.

“Đợi đến lúc các ngươi nở đẹp nhất, ta sẽ dẫn Cửu gia đến ngắm.” Tôi nhẹ nhàng hôn vào một chiếc lá mới mọc, “Các ngươi phải cố gắng, ta cũng sẽ cố gắng.”

Khi tôi vào đến Trúc án, chỉ nhìn thấy Thiên Chiếu đang ngồi ghi chép gì đó bên bàn. Tôi vô cùng ngạc nhiên chỉ chỉ vào chiếc xe lăn trống không trong vườn nhà hỏi: “Cửu gia đâu? ngoài rồi à?”

Thiên Chiếu cười nói: “Đi Lan Phòng thăm ông nội của Tiểu Phong rồi.”

Tôi gạt đầu, nhìn chiếc xe lăn, vẫn có chút băn khoăn khó hiểu.

Thiên Chiếu đặt bút xuống, đi đến bên cạnh tôi, nhìn xe lăn nói: “Một chân của Cửu gia hoàn toàn không có sức đứng, chân còn lại thì vẫn đứng vững được, dựa vào nạng tuy nói là không đi được xa, nhưng hằng ngày vận động thêm một chút, thân thể cũng khỏe hơn so với chỉ ngồi xe lăn.”

Tôi “ừ” một tiếng, Thiên Chiếu trầm mặc một hồi, nói tiếp: “Lúc bé, Cửu gia tuy đi lại không tiện, nhưng rất thích vận động, hề thấy cái gì mới mẻ đều tò mò hiếu kỳ, luôn thích đi chơi cùng bọn ta, nhưng bọn ta lúc ấy không hiểu chuyện, cứ cảm thấy dẫn theo hẳn làm gì cũng bất tiện, làm gì cũng phải đợi hẳn, cho nên ngoài mặt dù không dám làm trái ý hẳn, nhưng sau lưng lại luôn tìm cách làm sao bỏ mặc được hẳn, đến mức ai đề ra được chủ ý cao siêu nhất sẽ rất đặc

ý, ta chính là đũa tướng mình là người thông minh nhất ấy. Dần dà Cửu gia cũng hiểu ý đồ của bọn ta, người bắt đầu trở nên trầm tư, bắt đầu bỏ ra rất nhiều thời gian đọc sách trong thư phòng, vì chỉ có những người bạn im lặng này mới không chán ghét hẳn. Có một lần Cửu gia giấu Lão thái gia tự mình chống nạng ra ngoài, đến tối mịt vẫn chưa quay về. Lão thái gia nôn nóng đến mức bọn ta đưa nào cũng bị mắng thậm tệ, bị phạt quỳ ở trên nền đá. Về sau lúc Cửu gia quay về, y phục trên người rách tả tơi, mặt mày bầm tím, trên đầu trên tay đều chảy máu. Hỏi hẳn xảy ra chuyện gì, hẳn một câu cũng không nói, chỉ bảo là bản thân không cần thận, cầu xin Lão thái gia cho bọn ta đứng dậy.”

Thiên Chiếu nhìn chiếc xe lăn chầm chầm, thở dài nặng nề, tôi im lặng không nói gì, cảm thấy lòng chua xót, đủ loại cảm xúc cuồng trong tim.

“Lần ấy bọn ta cảm thấy thật sự hồ thẹn áy náy, đại ca đi hỏi tất cả các ngõ ngách ngang dọc khắp thành Trường An mới tra ra được nguyên do. Hóa ra Cửu gia xem được luận thuyết “Mặc Tử” về việc chế tạo binh khí, nên đã lên đường đi tìm thợ rèn, mấy đứa trẻ con bướng bỉnh không hiểu chuyện giống bọn ta cứ đi theo sau Cửu gia hát “một chiếc nạng, ba cái chân, quay rồi quay, bước rồi bước, người đi được một bước thì hẳn đi được mười bước, tìm nạng đâu nào bị méo mồm?” Vừa hát vừa bắt chước cách đi lại của Cửu gia, làm cho đám người xung quanh cười rộ lên. Cửu gia và bọn chúng đánh nhau một trận lớn, dĩ nhiên là Cửu gia thua thiệt, bị bọn chúng đánh cho chảy máu. Đại ca tức giận đến nổi lại cùng bọn đẩy đánh nhau một trận. Từ đó về sau, bọn ta luôn muốn dẫn Cửu gia ra ngoài chơi cùng, nhưng Cửu gia không bao giờ dùng nạng trước mặt người khác nữa.”

Bấy giờ tôi mới hiểu vì sao chiếc nạng lại được đặt ở một góc thư phòng, cũng hiểu vì sao tuy bị đặt ở đấy nhưng một chút bụi bặm cũng không có. Cửu gia là thầy thuốc, tự nhiên sẽ hiểu lợi ích của việc vận động đối với cơ thể, nhưng bài ca dao và sự chế giễu của đám người vô tình kia ắt đã khiến Cửu gia chỉ có thể chống nạng khi không có mặt ai.

Thiên Chiếu nghiêng đầu nhìn tôi hỏi: “Người có oán trách bọn ta không?”

“Có một chút! Nhưng mà bản thân Cửu gia còn không tính toán, ta cũng chẳng thể làm gì, nếu không....” Tôi “hừ” một tiếng, vung vung nắm đấm.

Thiên Chiếu cười nói: “Ngọc nhi, tính cách của người đúng là chỉ ghi nhớ và tin tưởng vào cân đòn trong lòng mình, những cái khác đúng đúng sai sai ra sao cũng không quan tâm.”

Tôi hơi héch càm liền hỏi: “Ta chỉ muốn mình sống cho thật tốt, người mình quan tâm cũng sống thật tốt, những người khác ta sẽ không vô duyên vô cớ mà làm tổn thương, chẳng lẽ như thế là sai sao?”

Thiên Chiêu vội nói: “Không sai, không sai! Người đừng hiểu lầm lời ta nói. Ba huynh đệ bọn ta cảm kích người còn không được ấy chứ! Cứu gia đi Thanh Viên một chuyến, lúc quay về đột nhiên lại dùng nạng mà không cần kiêng dè người ngoài nữa. Người không biết đâu, đến người điếm tỉnh như nhị ca khi nhìn thấy Cứu gia chống nạng trước mặt bọn ta, mắt cũng hơi đỏ lên. Nội khổ của Cứu gia bao nhiêu năm, là tảng đá lớn trong lòng bọn ta, cuối cùng cũng nhờ người mà được hóa giải.”

Mặt nóng bừng, tôi cúi đầu nhìn mặt đất, thấp giọng trách mắng: “Tần Lực được đây, nhìn thì hiền lành nhút nhát, nhưng mồm mép lại chẳng kín đáo tí nào.”

Thiên Chiêu phá lên cười: “Hắn không chỉ không kín miệng đâu! Người mà nhìn thấy bộ dạng hắn bắt chước người ngơ ngẩn triu mền ngắm nhìn Cứu gia, thì sẽ biết chưa gọi hắn đến làm ở phường hát của người quả là lãng phí! Máy người bọn ta lúc ấy vui đến mềm nhũn cả chân, đại ca cười không dừng được, còn đập nát cả một cái bàn nữa.”

“Người nói cái gì? Người có gan nói lại lần nữa xem.” Tôi chống nạng, chân giẫm, liên hồi gào thét.

Thiên Chiêu chưa kịp trả lời, Cứu gia đã chống nạng đi vào nhà cười hỏi: “Cái gì mà nói lại lần nữa?”

Tôi trừng mắt hung hăng nhìn Thiên Chiêu, chạy đến bên cạnh Cứu gia nói: “Tần Lực không phải là người tốt, huynh phải phạt hắn nặng vào, hoặc là huynh cứ đem hắn giao cho muội, muội sẽ trừng trị hắn.”

Cứu gia nhìn Thiên Chiêu rồi hỏi: “Tần Lực đắc tội với muội khi nào?”

Thiên Chiêu mặt mày khổ não, khẩn nài nhìn tôi. Tôi úp úp mở mở một hồi, bản thân lại ngượng không dám nói ra nguyên do, đành bất đắc dĩ nói: “Đắc tội không cần phải có lý do, dù gì cũng là đắc tội với muội rồi.”

Cứu gia đi đến xe lăn ngồi xuống, Thiên Chiêu vội vắt khăn mặt mang tới, Cứu gia lau mồ hôi trên trán: “Phạt hắn làm phu xe cho muội một tháng để muội xử lý.”

Tôi đắc ý cười nhìn Thiên Chiêu, Cứu gia lại nói thêm mấy câu: “Đại ca, nhị ca, tam ca gần đây cũng nhàn rồi quá nhỉ, ta thấy chỗ làm ngọc thạch ở Lam Điền bên ấy rất cần một người trông giữ lâu dài, tam ca cảm thấy ai đi thì tốt.”

Về mặt của Thiên Chiêu càng thêm khổ não, thành khẩn nói với Cứu gia: “Đại tẩu mới sinh con trai, đại ca vui đến nỗi không dám xa một bước. Nhị ca vì chăm sóc cho đại ca, bèn nhận hết mọi việc của đại ca làm giúp, cũng bận đến

không rời ra được. Ta gần đây định kiểm tra lại một lượt sổ sách làm ăn trong thành Trường An, cộng thêm việc cần phải huấn luyện Tiểu Phong, Tiểu Vũ bọn họ, thiên địa minh giám, nhật nguyệt làm chứng, thật sự bọn ta không hề nhàn rỗi!”

Tôi chống tay sau xe lăn của Cửu gia, cúi đầu cười thâm, Cửu gia khẽ than thở: “Nghe có vẻ không hề nhàn rỗi thực.”

Thiên Chiêu vội nói: “Đích thực không nhàn rỗi ạ! Bọn ta chỉ cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ hiếm hoi mới tụ tập uống trà, nói chuyện một tí, nghe chuyện một tí thôi, về sau sẽ không có chuyện như thế này nữa, chắc chắn bọn ta sẽ bận đến nỗi thời gian nói chuyện cũng không có.”

Trong đầu vẫn mãi nghĩ chuyện vui, không mấy để ý đến lời Cửu gia, nghe hết lời Thiên Chiêu nói, tôi đột nhiên hiểu ra Cửu gia đã đoán được bọn Thiên Chiêu làm gì, trong lòng tự nhiên cảm thấy hơi ngượng, có chút vui, có chút ngọt ngào, yên lặng đứng bên cạnh Cửu gia.

Cẩn Ngôn rảo bước đi vào vườn, thấy tôi mặt mày hơn hờ rạng rỡ bèn hỏi với giọng kỳ quái: “Ngọc nhi sao cũng có mặt thế này? Đến thăm Cửu gia à!”

Thiên Chiêu chạy vội đến bên cạnh hắn, kéo hắn đi ra ngoài: “Hương liệu mới nhận được hôm qua người vẫn chưa nghiệm thu xong, chuyện này không chậm trễ được...”

Giọng của Cẩn Ngôn từ ngoài vườn vọng vào: “Đâu có ạ! Không phải người nói... người đừng có che miệng ta... ả! Cái gì... Lam Điền hả!” Mấy tiếng về sau của Cẩn Ngôn hoàn toàn không nghe được nữa, chỉ nghe thấy Thiên Chiêu nói: “Cửu gia, sổ sách chưa sao chép xong ngày mai ta sẽ lại làm tiếp, hôm nay còn chút việc phải đi gấp, về trước đây.”

Nói xong chỉ nghe thấy tiếng bước chân chạy như bay ra ngoài, không lâu sau ngoài vườn đã yên tĩnh trở lại.

Trong lòng tôi thấp thỏm không yên, trong sự ngọt ngào lại pha chút lúng túng, khó xử, không biết nên nói gì. Cửu gia vờ như chưa xảy ra chuyện gì, đẩy xe lăn đi vào trong phòng:

“Tương Phi Trúc đã làm xong rồi, đường vẫn tự nhiên rất tao nhã, nếu chạm trở thêm khéo lại thành vẽ rắn thêm chân, mà ta cũng lười nữa, muội nhìn xem có hài lòng không?”

Tôi giơ tay ra nhận lấy chiếc áo: “Muội không hiểu mấy chuyện này, nếu huynh nói được rồi khẳng định là được rồi.”

Cửu gia cười nói: “Trong nhà muội có một vị nhạc sư nổi tiếng khắp thiên hạ, biết bao nhiêu người muốn bái làm thầy mà không được, sao muội không tận dụng cơ hội này học hỏi hắn một chút.”

Nhắc đến Lý Diên Niên, không khỏi nghĩ đến Lý Quảng Lợi, lông mày tôi nhú nhú lại.

Cửu gia hỏi: “Sao thế?”

Tôi thở dài: “Nghĩ đến cái anh chàng Lý Quảng Lợi này, chỉ có thể cảm thán “rồng sinh chín con, mỗi con mỗi khác.”

Cửu gia cười nói: “Muội lo lắng quá nhiều rồi, nếu thật sự phiền phức thì đuổi đi là xong.”

Tôi cười nhẹ không nói gì, thâm nghĩ sự tình đâu có đơn giản như thế.

Cửu gia khẽ ho một tiếng: “Việc mở rộng kinh doanh của muội gần đây tiến triển nhanh quá, ta nghe người ta nói muội còn kinh doanh cả phường kỹ nữ, đây là bên ngoài, muội âm thầm... còn kinh doanh gì khác, vì sao thế? Nếu muội chỉ muốn kiếm tiền, thì có thể làm những việc khác, muội cứ như bây giờ, đi đâu cũng gấp gấp rút rút?”

Tôi giật mình, song trong lòng cũng cảm thấy vui mừng, những chuyện tự cho là không thể bị người khác biết vậy mà vẫn không thể qua mặt Cửu gia, trừ phi... trừ phi Cửu gia luôn quan tâm chu đáo nhất cử nhất động của tôi. Tôi lúng túng nói:

“Muội tự có cách và dự định của mình?”

Cửu gia im lặng ngậy người một lúc, bỗng nhiên hỏi: “Ngọc nhi, có biết vì sao ta luôn cố gắng không chống nạng đi lại ở ngoài không. Nếu không có gì đặc biệt, ta chỉ luôn muốn ngồi xe lăn, và lại luôn cố tình để cho mọi người nghĩ rằng thân thể ta rất yếu, ngay cả Thiên Chiêu bọn họ cũng cho là thân thể ta yếu ớt đến đi xa cũng khó, cơ thể lại thường xuyên không ổn. Chân của ta đúng là có tật, bên trong cơ thể cũng yếu, nhưng không nghiêm trọng như ta biểu hiện ra ngoài.”

Tôi giật mình sững sờ một hồi lâu, chẳng lẽ không phải nguyên nhân mà Thiên Chiêu bọn họ nói, không phải chỉ là vì huynh cảm thấy tự ti từ nhỏ sao?

“Vì sao thế? Huynh có ý làm thế để cho ai xem?”

Cửu gia khẽ gật đầu: “Làm thế để bệ hạ thấy. Mẫu thân của ta là cháu gái của Đậu thái hậu, lúc nhỏ ta thường xuyên vào cung chơi đùa, năm đó tình cảm huynh muội giữa bệ hạ và mẫu thân cũng rất tốt. Cho nên lúc Đậu thái hậu còn sống, Thạch phảng và nhà họ Đậu luôn qua lại mật thiết. Sau khi nhà họ Đậu suy tàn, bệ hạ rất kiêng nể, sợ sệt thế lực rắc rối khó gỡ của Thạch phảng. Sau khi phụ thân và mẫu thân qua đời, một Thạch phảng to lớn như vậy rơi vào tay của ta, nếu không phải vì ta là người có bệnh sẵn, lúc nào cũng ngắc ngoải thoi

thóp, việc kinh doanh của Thạch phảng nằm trong tay ta lại cứ từ từ sa sút, thì chắc chắn Thạch phảng trong thành Trường An không thoát được số phận bị diệt vong.”

Đây là lần đầu tiên Cửu gia chủ động nhắc đến một chút chuyện thân thế, tôi lắng nghe mà ngơ ngẩn cả người ra, năm đó Cửu gia mới mấy tuổi. Không ngờ còn nhỏ tuổi như vậy đã phải gánh vác tính mạng của biết bao nhiêu người, cùng độ sức với hoàng đế của Hán triều. Thêm nữa Cửu gia chỉ nói là gia tộc mình và Hán triều có quan hệ, còn quan hệ với Tây Vực thì sao? Bên đó Cửu gia cũng gánh vác những gì nữa? Cả chặng đường này, rốt cuộc Cửu gia đã phải chịu đựng biết bao nhiêu thứ rồi?

Cửu gia chăm chú nhìn tôi, chậm rãi nói: “Ngọc nhi, năm đó tâm tư bệ hạ thâm sâu cơ mẫn, hành sự quyết đoán cay độc, lúc cần thiết ngoại trừ bản thân ra bất kỳ ai cũng có thể xuống tay hạ sát. Nàng không nên làm chuyện gì mạo phạm thiên nhan. Nàng cạnh tranh với các thương gia khác trong thành Trường An, ta đều có thể... nhưng... Cửu gia nuốt lại lời định nói, chỉ thành khẩn nói: “Ngọc nhi, hành sự bắt buộc phải suy nghĩ kỹ.”